

UZASADNIENIE

W dniu 9 września 2018 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. wpłynęło pismo z dnia 3 września 2018 r., w którym to Pan W. W. wniósł skargę na działania radcy prawnej E. J. w związku z prowadzoną sprawą cywilną przed Sądem Okręgowym (...) (...), IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IX P (...), z powództwa skarżącego przeciwko (...) Spółdzielni Pracy (...) z siedzibą (...) W. reprezentowanej przez radcę prawną E. J.. Przewinienie dyscyplinarne miało polegać na tym, że radca prawna E. J. użyła w piśmie procesowym doręczonym skarżącemu w dniu 21 sierpnia 2018 r. następujących sformułowań: "pозwana co prawda za rok ubiegły miała stratę finansową na działalności podstawowej, ale strata ta w znacznej części spowodowana była właśnie nieprawidłowymi działaniami zarządczymi powoda. Z tego też powodu, powód został odwołany z funkcji prezesa zarządu, a w dalszej konsekwencji podjęto uchwałę o wykluczeniu powoda z członkostwa w spółdzielni. Zatem powoływanie się powoda na stratę u pozwanej jest wręcz kuriozalne w aspekcie tego kto do niej doprowadził. Obecne zachowanie powoda nakierowane jest jedynie na utrudnienie bieżącej działalności spółdzielni." (...) "Dokonanie zabezpieczenia byłoby dla powoda wielkim triumfem i doprowadzeniem do tego do czego starał się doprowadzić będąc prezesem - do złej sytuacji pozwanej na rynku farmaceutycznym." (...) Zdaniem pozwanej, również oświadczenie o otrzymywanym zasiłku z zakładu ubezpieczeń społecznych jest trochę zaniżone, albowiem jak wynika z powyższych informacji przez pozwaną powód otrzymuje świadczenie w wysokości ok. 3.500 zł miesięcznie."

Do skargi Pan W. W. dołączył "Odpowiedź pozwanego na wniosek powoda o zabezpieczeniu roszczeń" z dnia 5 marca 2018 r. oraz "Odpowiedź pozwanego na zażalenie powoda z dnia 6 lutego 2018 r. doręczone pozwanej w dniu 27 lutego 2018 r. wraz z uzupełnieniem braków formalnych wniosku o zabezpieczenie roszczenia". Pisma dotyczyły sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym (...) (...), IX Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IX P (...).

W dniu 31 października 2018 r. Pan W. W. złożył kolejne pismo (data pisma 29 października 2018 r.) uzupełniając swoje dotychczasowe stanowisko. Do pisma skarżący dołączył "Odpowiedź pozwanego na pismo powoda z dnia 10 września 2018 r. otrzymane podczas rozprawy sądowej w dniu 14 września 2018 r." z dnia 20 września 2018 r. wraz z protokołem z rozprawy z dnia 14 września 2018 r. dotyczący sprawy prowadzonej przed Sądem Okręgowym (...) (...), VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt. VIII P (...), oraz "Odpowiedź pozwanego na pozew" z dnia 10 października 2018 r. w sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym (...) (...), VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt. (...). Ponadto skarżący zarzucił, że radca prawna E. J. w pismach procesowych w wyżej wymienionych sprawach użyła twierdzeń nacechowanych kłamstwem, oszczerstwami, nonszalancją niczym nie popartą własną interpretacją i dowolnością interpretacji.

W dniu 1 marca 2019 r. Pan W. W. został przesłuchany przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W.. W treści swych zeznań potwierdził dotychczasowe swoje stanowisko co do zachowania radcy prawnej E. J., jak również przedstawił przebieg swojej współpracy z (...) Spółdzielnią Pracy (...). Skarżący stwierdził, że "działania mec. J. są świadome i celowe, i nakierowane jedynie na to, żeby zniesławić moją osobę, bo jako prawnik i osoba wykonująca zawód zaufania publicznego ma świadomość, że tego typu zarzuty muszą być udowodnione i poparte konkretnymi dowodami."

W dniu 3 czerwca 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. odmówiła wszczęcia dochodzenia w powyższej sprawie (sygn. akt: RD 162/18) uzasadniając to tym, że radca prawna E. J. swym zachowaniem nie wypełniła znamion przewinienia dyscyplinarnego. Zdaniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. radca prawna E. J. żadnych obelg nie stosowała, jej zachowanie nie jest również nieobyczajne. Wskazała również, że radca prawny świadcząc pomoc prawną ma obowiązek działać w interesie strony, którą reprezentuje i interesu tego bronić, aby osiągnąć przez nią pożądaną cel. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. nie dopatrzyła się również w zachowaniu radcy prawnej E. J. wypełnienia znamion czynu opisanego w art. 212 § 1 kodeksu karnego i/lub art. 216 § 1 kodeksu karnego.

Pismem z dnia 9 lipca 2019 r. na powyższe postanowienie skarżący złożył zażalenie. Skarżący niejako podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko twierdząc, że nie rozumie dlaczego spotkał się z oszczerstwami na swój temat i niczym nie popartymi kłamstwami "w oficjalnych pismach kierowanych do organów wymiaru sprawiedliwości.". W swym piśmie skarżący obszernie przedstawił historię powołania - w opinii skarżącego niezgodnie z prawem - zarządu (...) Spółdzielni Pracy (...), jednocześnie nie precyzując dokładnie zarzutów co do w/w postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. Skarżący domagał się dokładnego i precyzyjnego przeanalizowania wszystkich zgłaszanych zastrzeżeń i wątpliwości.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazuje się, że podstawą proceduralną orzekania w postępowaniach dyscyplinarnych jest ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2018 r. poz. 2115 z późn. zm.), a także stosowane na podstawie art. 74¹ pkt 1 i pkt 2 tejże ustawy, w sprawach nieuregulowanych w postępowaniach dyscyplinarnych - odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Istotą niniejszego postępowania odwoławczego jest zbadanie przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, czy Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. podejmując decyzję o odmowie wszczęcia dochodzenia dokonał w sposób prawidłowy analizy stanu faktycznego sprawy, a następnie dokonanie oceny, czy przy tak ustalonym stanie faktycznym Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przeprowadził należyłą subsumpcję, zwłaszcza w świetle stanowiska przedstawionego przez skarżącego. W efekcie tak przeprowadzonego badania Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stanął na stanowisku, że w/w zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem przedstawione w nim stanowisko nie znajdują poparcia w zgromadzonym i ocenionym następnie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. materiale dowodowym.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny, rozpoznając zażalenie skarżącego zgadza się z argumentacją Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. przedstawioną w uzasadnieniu postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia, które to zdaniem sądu dyscyplinarnego zostało wydane zasadnie i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) W. poprawnie dokonała ustaleń faktycznych, a nadto wytlumaczyła podstawę prawną odmowy wszczęcia dochodzenia.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawach, radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Wypowiedzi radcy prawnej E. J. zaprezentowane w pismach procesowych należy odnieść do regulacji przepisów ustawy o radcach prawnych gwarantujących wolność wypowiedzi radcy prawnego w mowie i pismach procesowych. Granice i zasady wolności słowa radcy prawnego określa art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych korzysta z wolności słowa i pisma w granicach określonych przepisami prawa i rzeczową potrzebą. Regulacja ta przesądza, że wykonując czynności zawodowe, w szczególności sporządzając określone pisma procesowe w imieniu swojego mandanta, radca prawny może w sposób swobodny dobierać treść i formę wypowiedzi, byleby nie przekraczać granic wyznaczonych w tym przepisie. Zgodnie z treścią wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt. SDI 24/12, "przesłanki przekroczenia granic „rzeczowej potrzeby” nie można bowiem - co do zasady - oceniać in abstracto, bez odniesienia do realiów konkretnej sprawy. Ocena zaś tej przesłanki jest konieczna, bowiem tylko w wypadku przekroczenia granic rzeczowej potrzeby, określona wypowiedź sformułowana w piśmie sporządzonym przez radcę prawnego w imieniu mandanta może stanowić przedmiot oceny w perspektywie naruszenia określonych zasad zawartych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Sama niezgodność takiej wypowiedzi z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego, o ile nie narusza prawa i nie wykracza poza granice „rzeczowej potrzeby” w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, nie może stanowić podstawy przypisania odpowiedzialności dyscyplinarnej. Formułując wypowiedzi w ramach wykonywania czynności zawodowych radca

prawny korzysta bowiem z ustawowej ochrony wolności słowa zagwarantowanej mu na mocy wspomnianego art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych." Odnosząc się do meritum sprawy, zdaniem sądu dyscyplinarnego radca prawna E. J. formułując w pismach procesowych określone wypowiedzi miała na celu dbanie o interes swojego klienta i użyte zwroty nie mają charakteru obraźliwego.

Zachowania radcy prawnej E. J. należy również oceniać w kontekście treści art. 38 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który stanowi, że radca prawny nie może świadomie podawać informacji nieprawdziwych, ale nie odpowiada za zgodność z prawdą informacji uzyskanych od klienta. Norma ta zakazuje radcy prawnemu świadome podawanie informacji nieprawdziwych i wprowadza pewnego rodzaju zwolnienie radcy prawnego z odpowiedzialności za podawanie informacji nieprawdziwych uzyskanych od klienta. Radca prawny na podstawie dostarczanych przez klienta dowodów/informacji buduje strategię postępowania, jednakże nie odpowiada on za zgodność z prawdą informacji pozyskanych od klienta. Nie bez znaczenia pozostaje to, że każda ze stron postępowania ma prawo formułować określone wypowiedzi wymagające dla ich udowodnienia wiadomości specjalnych, to jest zasięgnięcia opinii biegłych. W niniejszej sprawie prawdziwość twierdzeń wyrażonych w pismach procesowych przez radcę prawną E. J. reprezentującą (...) Spółdzielnię Pracy (...) powinny zostać ocenione w trakcie toczących się postępowań cywilnoprawnych pomiędzy skarżącym a (...) Spółdzielnię Pracy (...) i w konsekwencji mieć wpływ na wynik tych postępowań. Natomiast zdaniem sądu dyscyplinarnego w treści pism procesowych ocenianych w niniejszym postępowaniu wątpliwe jest doszukiwanie się popełnienia przez radcę prawną E. J. deliktu dyscyplinarnego.

Poza powyższym należy również nadmienić, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest właściwy do ustalenia odpowiedzialności karnej radcy prawnego za „przypisywany” mu przez skarżącego zarzut zniesławienia (art. 212 § 1 kodeksu karnego), czy też przestępstwa zniewagi określonego w art. 216 § 1 kodeksu karnego.

Sąd dyscyplinarny nie dostrzega aktualnie uzasadnionego prawdopodobieństwa popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawną E. J., stąd też należy powołać się na treść art. 17 § 1 k.p.k., który to określa negatywne przesłanki procesowe, których zaistnienie skutkuje m.in. odmową wszczęcia postępowania. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych (...) W. wydając postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia nie dopuściła się błędów, w konsekwencji, których mogłoby być uchylone zaskarżone postanowienie.

Z tych wszystkich względów - postanowiono jak wyżej.

O kosztach postępowania w przedmiotowej sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

Niniejsze postanowienie jest prawomocne, nie przysługuje od niego środek zaskarżenia.